

καλλιτεχνική δημιουργία και η αρχιτεκτονική για το αστικό τοπίο (η διοργάνωση έχει ετοιμάσει ειδικό αφιέρωμα στον ανεξάρτητο ινδικό κινηματογράφο και τη σύγχρονη αρχιτεκτονική). Σημαντικά είναι τα ντοκιμαντέρ που ερευνούν σε βάθος την παρούσα κοινωνικοπολιτική κατάσταση της Λατινικής Αμερικής αλλά και όσα παρουσιάζουν διεθνείς πρακτικές στην οικονομία, στη διαχείριση του δημόσιου χώρου και των δημόσιων αγαθών.

Έτσι, στο «Μάτια ορθάνοικτα - Εξερευνώντας τη σημερινή Νότια Αμερική» (Βραβείο Κοινού στο φετινό Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης και βραβείο καλύτερου ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους στο φεστιβάλ IDFA) του Γκονζάλο Αριγιόν από την Ουρουγουάη, βλέπουμε πως η Λατινική Αμερική βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή στην ιστορία της με μια σειρά από σοσιαλιστές ηγέτες να έχουν πάρει τα ηνία. Θα μπορούσε η Βραζιλία, η Αργεντινή, η Χιλή, το Περού, η Βολιβία, η Βενεζουέλα και όσες άλλες αποτελούν τον λεγόμενο Λατινοαμερικανικό άξονα να ικανοποιήσουν το αίτημα των λαών τους για αλλαγή, χωρίς να υποτάσσονται στις οικονομικές συνταγές του «Βορρά» και της Ουάσινγκτον; Στον «Γυρολόγο» πάντως, ένας περιπλανώμενος κινηματογραφιστής, με μια κάμερα στο χέρι και μια ιστορία στο μυαλό, κάνει άνω-κάτω τις λατινοαμερικανικές επαρχίες, καταγράφοντας στον φακό του, τους ανθρώπους τους και την κουλτούρα του. Από τον πρωτότυπο τρόπο ενασχόλησης με το σινεμά του 67χρονου Ντάνιελ Μπρουμιάστερ στον μυστηριώδη street artist με το ψευδώνυμο Μπλου που χρωματίζει με τη μοντέρνα τέχνη του γκράφιτι τους δρόμους του Μπουένος Αϊρες, όπως βλέπουμε στο ολιγόλεπτο ντοκιμαντέρ «Muto», τα καλλιτεχνικά κλισέ σπάνε.

Ο τελευταίος μάλιστα είναι ένας δυναμικός ακτιβιστής, ένας από τους συμμετέχοντες το 2007 στη συμβολική ειραστική επίθεση ενάντια στο τείχος της ισραηλινής κυβέρνησης για την απομόνωση των παλαιστινιακών αρχών.

Οι Λατινοαμερικανοί μπορεί να πρωτοστατούν στο φεστιβάλ, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι το πρόγραμμά του δεν φιλοξενεί παραγωγές από άλλες χώρες. Κάθε άλλο, μάλιστα, καθώς η πολυσυλλεκτικότητά του αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, μέσα από τα ντοκιμαντέρ: «Οι μαχητές του ουράνιου τόξου» από τις Κάτω Χώρες (όπου γίνεται μια αναδρομή στην πορεία των πρώτων ακτιβιστών της Greenpeace, μελών του θρυλικού πλοίου «Rainbow warrior»), «Τουρίστες του διαστήματος» (διαφορετικοί άνθρωποι γυρεύουν στο... διάστημα την εκπλήρωση μιας εμμονής ή ενός στόχου ζωής), «Τέσσερα φτερά και μια προσευχή» (ο άγνωστος κόσμος των μεταναστευτικών πεταλούδων που κάθε χρόνο διατρέχουν 3.000-4.000 χιλιόμετρα μεταξύ Καναδά και Μεξικού), «Αυτή η στιγμή δεν είναι ποτέ ίδια» (παρακολουθούμε τα καλλιτεχνικά πειράματα που γίνονται στην κοινότητα «μέρα με τη μέρα» του εργαστηρίου «Περιπλανώμενο χωριό» στην Ελβετία), «Όνειρα των σκουπιδιών» (τρία παιδιά ζουν στον μεγαλύτερο σκουπιδότοπο του πλανήτη στα προάστια του Καϊρου) και «Το πιάνο στο δάσος» (μεγάλη επιτυχία στην Ιαπωνία αυτό το μάνγκα, που αγαπήθηκε και από τους μαθητές που παρακολούθησαν το φετινό φεστιβάλ EcoKids, μιλάει για ένα μαγικό πιάνο στη μέση του δάσους).

Κι επειδή, όπως προαναφέραμε, το αστικό τοπίο αποτελεί αντικείμενο μελέτης για αρκετά ντοκιμαντέρ του οικολογικού φεστιβάλ της Ρόδου, στο πρόγραμμά του περιλαμβάνεται και το «Μεγάλο Παρίσι: Ο πρόεδρος και ο αρχιτέκτονας» όπου ξετυλίγεται το μεγαλεπήβολο όραμα του Νικολά Σαρκοζί για ένα νέο Παρίσι μέσω της ανάθεσης ενός σχεδίου αναδόμησης σε 10 γνωστούς αρχιτέκτονες.

Ομοίως περιλαμβάνεται και το πολυβραβευμένο καρτούν «Ένα δέντρο μια φορά» του Παναγιώτη Ράππα, ένα ελληνικό επίτευγμα στον χώρο των κινουμένων σχεδίων που μιλά για τη φιλία ενός άστεγου αγοριού με ένα παρα-

μελημένο δέντρο σε μια μεγαλούπολη (μάλλον την Αθήνα).

Στις ελληνικές συμμετοχές που έχουν ουσιαστικό εκτόπισμα στα τμήματα του φεστιβάλ, συγκαταλέγεται και η «Κυψέλη», ένα ντοκιμαντέρ μικρού μήκους από την Ομάδα Ντοκιμαντέρ του Πολιτιστικού Οργανισμού Δήμου Αθηναίων που τρυπώνει σε μία από τις πιο πυκνοκατοικημένες συνοικίες της Ελλάδας.

Το «Ένα δέντρο μια φορά», ένα πρωτοποριακό και ακριβό καρτούν, που έχει κερδίσει μέχρι σήμερα πολλές διακρίσεις μιλώντας για τη φιλία ενός αγοριού με ένα δέντρο στην άκρη μιας ελληνικής μεγαλούπολης, ανήκει στις πιο σημαντικές ελληνικές συμμετοχές του Ecofilms. Αξίζει να σημειωθεί πως φέτος θα προβληθούν και οι 10 καλύτερες ταινίες του Πανελληνίου Διαγωνισμού Ερασιτεχνικού Ντοκιμαντέρ...»

-Πηγή: Έθνος

► Σκάνδαλα, ακτιβιστές και περιβάλλον

113 ταινίες από 36 χώρες για το οικοσύστημα, την οικονομία, τα δημόσια αγαθά και την κοινωνικοπολιτική κατάσταση της Λατινικής Αμερικής, στο φεστιβάλ Ecofilms της Ρόδου

Στις φυτείες μπανάνας της Νικαράγουας, οι εργαζόμενοι είναι όλοι στειροί εξαιτίας των τοξικών παρασιτοκτόνων που χρησιμοποιούσε η εταιρεία «Dole». Σε μια μάχη που θυμίζει εκείνη του Δαβίδ εναντίον του Γολιάθ, οι εργάτες, με τη βοήθεια μιας μικρής δικηγορικής εταιρείας, διεκδικούν τα δικαιώματά τους απέναντι στη μεγαλύτερη φρουτοπαραγωγική εταιρεία του κόσμου που τους δηλητηρίαζε κατ' εξακολούθηση. Η πρώτη ιστορική δίκη τέτοιου τύπου στο Ανώτατο Δικαστήριο του Λος Αντζελες είναι γεγονός. Η ετυμολογία των ενόρκων όμως είναι ακόμα υπό ύφεση. Το σκάνδαλο της «Dole» αποκαλύπτεται σε όλο του τρομακτικό... μεγαλείο στο ντοκιμαντέρ «Μπανάνες!» του Σουηδού Φρέντρικ Γκέντρικ που έως σήμερα δέχεται μηνύσεις από την εν λόγω εταιρεία για να σταματήσει την κυκλοφορία του.

Με μια υποψηφιότητα για το Διεθνές Πράσινο Κινηματογραφικό Βραβείο της χρονιάς, το φιλμ είναι από τα πιο σημαντικά του διαγωνιστικού τμήματος του φεστιβάλ Ecofilms της Ρόδου (διεξάγεται από τις 22 έως τις 27 Ιουνίου), που φέτος κλείνει δέκα χρόνια ζωής με 113 ταινίες από 36 χώρες να φιλοξενοούνται σε τρία διαγωνιστικά τμήματα (μεγάλου, μεσαίου και μικρού μήκους) και στο Πανόραμα. Ταινίες που επικεντρώνονται στον ακτιβισμό σε σχέση με το περιβάλλον και τις επικίνδυνες αλλαγές στο οικοσύστημα και δεν ξεχνούν πόσο σημαντική είναι η